

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8 stycznia 2016 roku A. Ś. wniósł o zasądzenie od Č. S. z siedzibą w P. kwoty 1510 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty i kosztami procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 6 lipca 2015 roku doszło do kolizji drogowej gdzie został uszkodzony samochód należący do M. J. o nr rej. (...), a sprawca ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego, który przyznał odszkodowanie w kwocie 1512,02 zł. Wskazana kwota zdaniem powoda jest zaniżona, stąd żądanie zapłaty częściowego odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew, pozwany ubezpieczyciel wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że wysokość odszkodowania wypłaconego poszkodowanemu była odpowiednia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 lipca 2015 roku doszło do kolizji, gdzie uległ uszkodzeniu należący do M. C. samochód marki V. o nr rej. J. o nr rej. (...). Sprawca kolizji legitymował się zawartą z pozwaną umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Poszkodowany zgłosił ubezpieczycielowi szkodę tego samego dnia i zarejestrował pod numerem (...)_1.

Bezsporne

Samochód przed kolizją warty był 13300 zł, uszkodzeniu uległ tylny zderzak i koszt naprawy to 2189,73 zł, jest więc ona ekonomicznie uzasadniona.

Dowód:

- opinia biegłego W. S. k. 45-58,
- dokumenty z akt szkody k. 19

Szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi, który ustalił koszt naprawy na 1512,02 zł i taką kwotę decyzją z dnia 6 sierpnia 2015 r. przyznał poszkodowanemu

Bezsporne.

W dniu 30 listopada 2015 r. M. C. zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności w związku ze szkodą komunikacyjną (...)_1. Powód oszacował koszt naprawy na kwotę 4912,97 zł brutto.

Dowód:

- kosztorys k. 7-8,
- umowa cesji k. 6

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się w części uzasadnione.

Powód domagał się zasądzenia od pozwanej spółki pozostałej części odszkodowania za szkodę powstałą w wyniku uszkodzenia stanowiącego własność cedenta pojazdu marki J. o nr rej. (...) w następstwie kolizji z dnia 6 lipca 2015 r. spowodowanej przez sprawcę ubezpieczonego w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanej spółce. Podstawę prawną żądania strony powodowej stanowią przepisy art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c. oraz art. 822 k.c. i art.

34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.).

Odpowiedzialność sprawcy kolizji za powstałą w jej następstwie szkodę, powstanie szkody pozostającej w adekwatnym związku przyczynowym z działaniem sprawcy, jak i legitymacja bierna pozwanego ubezpieczyciela nie stanowiły okoliczności spornej. Sporna była natomiast wysokość należnego powodowi odszkodowania.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Z kolei art. 363 § 1 k.c. stanowi, że nArt. 363. § 1.

aprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Odszkodowanie ze swej natury ma przywrócić równowagę w majątku poszkodowanego zakłóconą zdarzeniem wywołującym szkodę. Zgodnie z przeważającym zapatrywaniem wyrażonym zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie szkodę stanowi różnica między stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2007 r., II CSK 52/07, LEX nr 346217). W niniejszej sprawie szkoda majątkowa po stronie powoda sprowadzała się do bezpośredniego uszczerbku w jego majątku wywołanego czynem niedozwolonym. Rozmiar szkody określała zaś różnica między stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem jego majątku, jaki istniałby, gdyby zdarzenie powodujące szkodę nie miało miejsca. Ustalony na podstawie opinii biegłego koszt naprawy wynosi 2189,73 zł, zaś pozwana wypłaciła kwotę 1512,02 zł, to różnica wynosi 677,71 zł i taką kwotę jako brakujące odszkodowanie należało zasądzić.

Zasadne okazało się też roszczenie o odsetki ustawowe. Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Z druku zgłoszenia szkody wynika, że o szkodzie pozwana dowiedziała się w dniu 6 lipca 2015 r., stąd zasadnym są odsetki od dnia 6 sierpnia 2015 roku.

W pozostałym zakresie powództwo jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu.

Rozstrzygając spór Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, których nikt nie kwestionował oraz na opinii biegłego W. S., która była przekonywująca i także niekwestionowana.

Orzekając o kosztach Sąd miał na względzie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), a nadto art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód wygrał proces w 45%. Celowym kosztem po stronie powodowej była opłata od pozwu w kwocie 76 zł, opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych, zaliczka w kwocie 800 zł oraz wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 1200 złotych. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika określona została na podstawie zgodnie z § 2 pkt 3 w zw. z § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 z 2015 r.) – wg stanu obowiązującego na dzień składania pozwu. Łączne koszty powoda wyniosły, zatem 2093 złotych, z tego 45% powinna zwrócić pozwana – a więc kwotę 941,85 zł.

Z kolei koszty pozwanej to wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 1200 złotych zgodnie z § 2 pkt 3 w zw. z § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. poz. 1804 z 2015 r.) – wg stanu obowiązującego na dzień składania pozwu. Do zwrotu do powoda

jest z tego 55% - czyli 660 zł. Po skompensowaniu tych kwot, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda 281,85 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Zaliczkę na biegłego wpłacił w kwocie 800 zł, a opinia biegłego kosztowała 1179,69 zł. Tymczasowo przez Skarb Państwa pokryte były koszty sądowe w kwocie 379,69 zł, które w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity - Dz.U. Nr 90 poz. 594 z 2010 r. ze zm.), należało proporcjonalnie rozdzielić między strony stosownie do wyniku sprawy – 208,83 zł (55%) na powoda i 170,86 zł (45%) na pozwaną.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)